

Til Besvarelse af dette Spørgsmaal maa først holdes for Dje, at Loven selvfølgelig ikke gaar ud paa at tillægge de tilstødende Grundejere private Rettigheder eller Enerettigheder, som hidtil ikke have tilkommet dem.

I denne Retning foreskriver Lovens § 49, at „i Søer, Aaer, Bække og andre lignende Bænde skal som hidtil Retten til at drive Fiskeri alene tilkomme de tilstødende Lødsjere, enhver ud for sin Grund og indtil Midtstrøms, medmindre der haves anden gyldig Regel, eller nogen har erhvervet en særlig Ret til Fiskeri i det paagældende Vand.“

Som det heraf ses, gør Loven ingen Forandring i de hidtil bestaaende Retsforhold med Hensyn til de tilstødende Grundejeres Ret til Fiskeri i et Vand eller til særlig erhvervede Rettigheder til Fiskeri i samme, men lader i saa Henseende alt forblive ved det gamle, uden hverken at skænke ny Rettigheder eller ophæve tidligere saadanne. Det følger heraf, at Stridigheder, som maatte hidrøre fra Paastande fra tilstødende Grundejere paa Eneret til at fiske ud for deres Grund og indtil Midtstrøms, eller fra Paastande paa særlig Ret til Fiskeri i det paagældende Vand, ikke afgøres af Loven, men fremdeles som hidtil henhører under Domstolenes Paaendelse. Som bekendt svæver for Tiden en saadan Sag for Højesteret i Anledning af den af Ejeren af Frisenbold Fiskegaard, exam. juris Ostenfeldt rejste Paastand paa Eneret til Fiskeriet i Randers Fjords Sejldyb m. m.

Med Hensyn til hvilke de bestaaende og ifølge det anførte fremdeles i Gyldighed blivende Regler ere for de tilstødende Grundejeres Ret til Fiskeriet i Ferskvand, kan henvises til en Afhandling af den for sine udmærkede Arbejder paa Fiskerilovgivningens Omraade bekendte nuværende Overretssassessor Mourier, i Fiskerikommissionens trykte Protokol^{*)}, sammes Bilag I pag 3 ofr. Det udvikles nærmere i denne Afhandling, under Paaberaabelse af flere Højesteretsdomme, at om der end kan være en Præsumption for, at Eneret til Fiskeri i de ferske Bænde tilkommer de tilstødende Grundejere — en Præsumption, der ogsaa antydes i den ny Fiskerilovs § 49 — saa beror denne Eneret dog paa, at der tilkommer vedkommende Grundejere en Medejendoms- eller udelukkende Ejendomsret til det paagældende Vandareal. Assessor Mourier reasumerer Resultaterne af det af ham udviklede saaledes:

„Reglen i Christian den femtes danske Lov om Retten til Fiskeri i ferske Bænde er saaledes kortelig den, at denne Ret alene tilkommer Ejeren eller Ejerne af det vedkommende Vand, saaledes, at naar Vandet tilhører flere, og det er i egentlig Sameje mellem dem, hver af Ejerne er berettiget til at fiske i Forhold til hans Løds Størrelse i Samejet; er det delt mellem de flere Ejere, saa at hver har sin Del deraf, maa hver kun fiske i denne“.

Da der er Aarhundreders Hævd for, at Fiskeriet i Randers Fjord fra sammes Udmunding i Havet og op til Frisenbold Fiskegaard er frit for enhver, er det maasse næppe sandsynligt, at nogen Grundejer skulde falde paa at ville rejse Krav paa Eneret til at fiske ud for sin Grund og indtil Midtstrøms; men i hvert Fald vil det ingen Indflydelse have herpaa, om man vil antage, eller ikke, at nogen Del af dette Vandareal vil falde ind under Reglerne i den ny Fiskerilovs Afsnit II om „Ferskvandsfiskeri“.

Efter disse Bemærkninger skal jeg gaa over til at undersøge, hvilken Indflydelse det efter Fiskeriloven af 5te April d. A. vil kunne faa, om en Del af Randers Fjord erklæres at falde ind under Lovens Bestemmelser om „Ferskvandsfiskeri“ i Mod sætning til den øvrige Del af Fjorden.

Bestemmelserne i § 56 om, at Fisk under visse nærmere betegnede Størrelser alene maa anvendes til Føde for Mennesker og ikke være Genstand for Handel, gælde baade for Saltvands- og Ferskvandsfiskeri, og Overtrædelser af disse Bestemmelser, der efter § 58 straffes med Bøder fra 10 til 400 Kr., paatales af det offentlige (se § 60). Derimod indeholder Loven vel en Række til Dels meget indgribende Forskrifter, som særlig gælde for Ferskvandsfiskeriet; men Overholdelsen af disse paaes og kontrolleres ikke af det offentlige, idet Loven hovedsagelig har overladt det til privat Paaatale af den forurettede. Eksempelvis kan her nævnes Forskrifterne i § 50, andet Stykke, sigtende til at forhindre, at Fiskenes Gang affærres ved Fiskegaarde, derunder, at selv den, der har særlig Hjem-

^{*)} Denne Bog er en litterær Sjældenhed, da den kun blev trykt i 16 til 18 Eksemplarer. Nogle af disse bero imidlertid i Indenrigsministeriet, og et Eksempplar findes i Rigsdagens Bibliotek, ligesom den ogsaa vil være at faa i det kongelige og i Universitetsbiblioteket.